

Penlijster

Turks fruit

Een deel van de vogelwerkgroepleden vertoont sterke overeenkomsten met groepen spreeuwen. Tijdens de jaarlijkse reizen van de Subgroep Buitenland lijken zij op een groep middellange afstandstreckers die uitzwermt. Zo vlogen zij onlangs ook naar Istanbul, om daar te proberen een graantje mee te pikken van de massale roofvogeltrek over de Bosporus. In het bij vogelaars befaamde Haremhotel aan de Aziatische zijde was te merken dat de trek in volle gang was. Een internationaal gezelschap was neergestreken. Elke ochtend om kwart voor zes werden velen ervan wreed uit hun slaap gehaald door de schallende stem van een muezzin. Die stortte al om kwart voor zes 's morgens - het was dan nog stikdonker - via een geluidsinstallatie met timer vanaf de dicht bij het hotel staande minaret zijn aankondiging van de gebedsuren voor Allah over het stadsdeel uit. Na het ontbijt begaven de fanatieke vogelaars zich spoorlags met een van de 15.000 kanariegele taxi's naar de befaamde Camlicaheuvel, om toch maar niets van de 's nachts gearriveerde kleine zangvogels te missen. Sommige taxichauffeurs leken aan hun rijstijl te oordelen wel zelfmoordcommando's; slalomend begaven zij zich tussen de vele rijen dikke files door. Links en rechts werd ingehaald, verkeerslichten en inrijverboden werden door een enkeling genegeerd. Met het zweet bijna in de handen ervoeren we hun acties. Nog een wonder dat er zo weinig ongelukken gebeuren. Geregeld waren er discussies over al dan niet waargenomen soorten. Een ervan ging over een Visarend, waarvan door de meeste aanwezigen werd beweerd dat het er geen was, maar een heel andere roofvogel die overvloog. Auke bracht uitkomst. Hij had foto's gemaakt en daaruit bleek dat het wel degelijk een Visarend was; de jonge Dwergarend die de meeste waarnemers hadden gezien was heel kort na de Visarend gepasseerd. Wat niet op de heuvel werd verwacht was, dat we een gesprek zouden hebben met buikdanseressen op de flaneerpromenade bij het theehuis op de heuvel. Daarover hoefden we ons bij het thuisfront niet te verantwoorden, want de dames waren niet in actie. Het was een Nederlandse groep die een cursus volgde en een vrije dag had. Cock deed een act als Grote Modderkruiper bij het oversteken van een zijarm van een stuwmeer; helaas voerde hij de

act niet volledig uit.

Nadat de trekintensiteit was gedaald was het meestal tijd om Istanbul in te duiken om wat van de cultuur op te snuiven. Dat ben je haast wel aan je stand verplicht wil je thuis niet onmiddellijk als cultuurbarbaar worden versleten. Van al het slenteren en bezoeken aan de grote bazaar en moskeeën word je wel heel erg dorstig. Neergestreken op een terras merkten we dat een van de moskeeën heel dichtbij stond en dat leek voor de in alcohol geïnteresseerden een probleem te gaan opleveren. Binnen 150 m afstand van zo'n gebedshuis is het namelijk niet toegestaan alcohol te gebruiken. De toegesnelde kelner werd verzocht de verkrijgbare drankjes op te sommen. Bier was de laatste in de opsomming en dan geen alcoholvrije Buckler! Adriaan monkelde achter zijn hand vragend naar de kelner en wees op de moskee. "Bira"? De man lachte wat en kwam na enkele minuten terug met een dienblad waarop grote oranje kleurige glazen met bier en zette die op tafel met de mededeling: "Your orange juice! Hilariteit alom voor de misleiding. Cock was overigens tijdens de vaartocht over de Bosporus voor de tweede keer pechvogel. Een kwartier na het bezoek aan het plaatsje Saryer constateerde hij dat zijn rugzak op de kade was blijven staan. Terugvaren dus. Het geluk was met hem. De eerlijke vinder had hem bij het restaurantje gebracht bij de haven. Het was voor ons niet allemaal Turks fruit wat de klok sloeg. Bij terugkomst op het ponton waarvandaan we 's ochtends vertrokken, waren duikers van een milieuorganisatie actief. Zij brachten uit de Bosporus bergen rottende en roestende resten van de welvaartstaat naar boven. Alsof er niets aan de hand was zat een IJsvogel op een scheepstouw en doken Aalscholvers naar vis. Schone schijn!

Penlijster